

I

HIER EN NU, ZOALS een oude vriend altijd zei, zijn we in het vloeiend heden, waar een scherpe blik nog geen perfect zicht garandeert. *Hier*: ongeveer zestig meter hoog, de hoogte van een arend in zweefvlucht, boven de uiterste westelijke rand van Wisconsin, waar de grillige rivier de Mississippi een natuurlijke grens vormt. *Nu*: een vroege vrijdagochtend in het midden van juli, een paar jaar in zowel een nieuwe eeuw als een nieuw millennium, waarvan het onberekenbaar verloop zich zozeer aan het oog onttrekt dat een blinde meer kans heeft om te zien wat in het verschiet ligt dan jij of ik. Hier en nu. Het is even na zes uur 's morgens en de zon staat laag aan de wolkeloze oostelijke hemel, een dikke, zelfverzekerde geelwitte bal die zich zoals altijd naar de toekomst beweegt, met in zijn kielzog het zich gestaag opeenhopen verleden, dat verduistert naarmate het zich verder rugtrekt en ons allen tot blinden maakt.

Beneden legt de ochtendzon smeltende schitteringen op de brede, zachte rimpelingen van de rivier. Het zonlicht glinstert op de rails van de Burlington Northern Santa Fe Railroad tussen de rivieroever en de achterkant van de armoedige kleine huizen aan County Road Oo. Die huizen staan bekend als Nailhouse Row, het laagste punt van het vriendelijk uitziende stadje dat zich oostwaarts en heuvelopwaarts onder ons uitstrekt. Op dit moment lijkt het of het leven in Couleeland zijn adem inhoudt. De roerloze lucht om ons heen bezit zo'n opmerkelijke zuiverheid en frisheid dat je je kunt voorstellen dat je een radijs zou ruiken die een kilometer van je vandaan uit de grond werd getrokken. We zweven van de rivier vandaan, in de richting van de

zon, over de glanzende rails, de tuinen en daken van Nailhouse Row en over een rij Harley-Davidsons op hun standers. Deze eenvoudige huisjes zijn in het begin van de eeuw die net verstreken is, gebouwd voor de metaalgieters, vormers en sjouwers van de spijkerfabriek Pederson Nail. Omdat werkende zombies niet gauw over gebreken in hun gesubsidieerde huisvesting klagen, waren de huizen zo goedkoop mogelijk neergezet. (Pederson Nail onderging in de jaren vijftig tal van aderlatingen en bloedde ten slotte dood in 1963.) De wachtende Harley's laten zien dat de fabrieksarbeiders hebben plaatsgemaakt voor een motorbende. Het woeste uiterlijk van alle Harley-bezitters, mannen met wilde haren, ruige baarden en dikke buiken, mannen die oorringen en zwarte leren jasjes dragen en hun gebit niet meer compleet hebben, lijkt die veronderstelling te bevestigen. Zoals de meeste veronderstellingen is ook deze niet meer dan de halve waarheid.

De huidige bewoners van Nailhouse Row, die al kort nadat ze de huizen langs de rivier overnamen van de argwanende bevolking de bijnaam de Donder Vijf kregen, zijn niet zo gemakkelijk in een categorie in te delen. Ze doen geschoold werk in de brouwerij Kingsland Brewing Company, die zich even ten zuiden van het stadje bevindt, een stratenblok ten oosten van de Mississippi. Als we naar rechts kijken, zien we 'het grootste sixpack ter wereld', opslagtanks waarop gigantische Kingsland Old-Time Lager-etiketten zijn geschilderd. De mannen die in Nailhouse Row wonen, hebben elkaar op de Urbana-Champaign-campus van de Universiteit van Illinois ontmoet, waar ze op één na Engels of filosofie studeerden. (De uitzondering was assistent-arts in het academisch ziekenhuis UI-UC.) Ze beleven een ironisch genoeg aan hun bijnaam de Donder Vijf: die naam had iets heerlijk tekenfilmachtigs. Zijzelf noemen zich 'Het Hegeliaanse Tuig'. Deze heren vormen een interessant gezelschap en we zullen later kennis met hen maken. Nu hebben we alleen tijd om de met de hand beschilderde aanplakbiljetten te zien die op de voorkant van een aantal huizen, twee lantaarnpalen en twee

leegstaande gebouwen zijn aangebracht. Op die biljetten staat: VISSERMAN, BID MAAR TOT JE STINKENDE GOD DAT WIJ JOU NIET EERST VANGEN! DENK AAN AMY!

Vanaf Nailhouse Row leidt Chase Street steil de helling op tussen scheefhangende gebouwen met versleten, ongeverfde voorgevels die de kleur van mist hebben: het oude Nelson Hotel, waar een stuk of wat armlastige bewoners liggen te slapen, een kroeg met een nietszeggende voorkant, een vervallen schoenenwinkel met Red Wing-werkschoenen achter zijn vettige etalageruit, enkele andere schimmige gebouwen waaraan niet meer te zien is waarvoor ze hebben gediend en die een merkwaardig dromerige, nevelige indruk maken. Die gebouwen zien eruit als mislukte wederopstandingen, alsof ze uit het duistere westelijke territorium gered zijn, hoewel ze nog dood waren. In zekere zin is dat precies wat hun is overkomen. Een okergele horizontale streep, drie meter boven het trottoir op de voorgevel van het Nelson Hotel en ruim een halve meter boven de grond op de asgrijsgevels van de laatste twee, hoger gelegen gebouwen, geeft aan tot hoe hoog het water is gekomen bij de overstroming van 1965, toen de Mississippi buiten zijn oevers trad, de spoorlijn en Nailhouse Row overspoelde en bijna tot het hoogste punt van Chase Street steeg.

Als Chase Street boven de overstromingslijn komt en niet meer omhooggaat, wordt hij breder en verandert hij in de hoofdstraat van French Landing, het stadje dat onder ons ligt. Daar bevinden zich het Agincourt Theater, de Taproom Bar & Grille, de First Farmer State Bank, de Samuel Stutz Photography Studio (die redelijk goede zaken doet met eindexamenfoto's, trouwfoto's en kinderportretten) en echte winkels in plaats van de spookachtige overblijfselen van winkels: Benton's Rexall-drugstore, Reliable Hardware, Saturday Night Video, Regal Clothing, Schmitt's Allsorts Emporium, winkels die elektronica verkopen, of tijdschriften en wenskaarten, of speelgoed, of sportkleding met de logo's van de Brewers, de Twins, de Packers, de Vikings en

de Universiteit van Wisconsin. Na enkele blokken verandert de naam van de straat in Lyall Road en bestaat de bebouwing uit losse eenheden, houten gebouwen van één verdieping waarin verzekeringskantoren en reisbureaus zijn gevestigd. De straat verlaat de bebouwde kom en gaat langs een 7-Eleven, de Reinhold T. Grauerhammer VFW Hall, een grote dealer van landbouwmachines die de mensen daar Goltz's noemden, en dan tussen vlakke, ononderbroken velden door. Als we nog eens dertig meter in de zuivere lucht omhooggaan en turen naar wat beneden en voor ons ligt, zien we ketelmorenen, 'coulees', afgestompte heuvels met een donslaag van naaldbomen, leemrijke dalen die vanaf de grond onzichtbaar zijn tot je erin komt, kronkelende rivieren, kilometers grote lappendekenvelden, en dorpen. Een van die dorpen, Centralia, bestaat uit niet meer dan een paar huizen bij het kruispunt van twee smalle wegen, de 35 en de 93.

French Landing, recht onder ons, ziet eruit alsof het midden in de nacht is geëvacueerd. Niemand loopt over de trottoirs of bukt zich om een sleutel in een van de sloten van de winkels aan Chase Street te steken. Op de schuine parkeerplaatsen voor de winkels staan geen personenauto's en pick-uptrucks. Die zullen over een uur of twee komen, eerst met één of twee tegelijk, dan in een ordelijke kleine stroom. Er branden geen lichten achter de ramen in de kantoren of de bescheiden huizen in de omringende straten. Een blok ten noorden van Chase Street, in Sumner Street, staan vier ongeveer dezelfde gebouwen van twee verdiepingen, opgetrokken van rode baksteen: de openbare bibliotheek van French Landing, de praktijk van huisarts Patrick J. Skarda samen met het kantoor van de tweemans advocatenfirma Bell & Holland van Garland Bell en Julius Holland, de zonen van de oprichters, het uitvaartbedrijf Heartfield & Son, momenteel eigendom van een immens uitvaartimperium met hoofdkantoor in St. Louis, en ten slotte het postkantoor van French Landing.

Deze vier gebouwen worden door een brede oprit, die naar een groot parkeerterrein aan de achterkant leidt, gescheiden van een ander gebouw, dat zich aan het eind van het blok bevindt, bij

het kruispunt van Sumner Street en Third Street. Dat gebouw is ook van rode baksteen en ook twee verdiepingen hoog, maar het is langer dan zijn naaste burens. De achterraamen van de bovenverdieping zijn voorzien van ongeverfde ijzeren tralies, en twee van de vier auto's op het parkeerterrein zijn politiewagens met lichtbalken op het dak en de letters FLPD op de zijkanten. Het lijkt vreemd om in deze landelijke uitgestrektheid politiewagens en tralieramen te zien – wat voor misdaad kan zich hier nu voordoen? Toch zeker niets ernstigs, niets ergers dan een kleine winkeldiefstal, dronken rijden en nu en dan een kroegruzie.

Alsof hij wil laten zien hoe vredig en regelmatig het leven in zo'n klein plaatsje is, rijdt een rode stationcar met de woorden LA RIVIERE HERALD op de zijkanten langzaam door Third Street. Hij stopt bij bijna alle brievenbussen en de bestuurder steekt de krant van die dag, verpakt in een blauwe plastic zak, in grijze metalen cilinders met dezelfde woorden. Als de stationcar Sumner Street inrijdt, waar de gebouwen geen aparte brievenbussen hebben, gooit de bezorger de kranten in plastic zakken gewoon bij de voordeur neer. De blauwe pakjes smakken tegen de deur van het politiebureau, het uitvaartbedrijf en de kantoren. Het postkantoor krijgt geen krant.

Kijk eens aan, er brandt zowaar licht achter de benedenramen aan de voorkant van het politiebureau. De deur gaat open. Een lange, donkerharige jonge man in een lichtblauw uniformoverhemd met korte mouwen, een marineblauwe broek en een schouderriem komt naar buiten. De brede riem en het gouden insigne op Bobby Dulacs borst glanzen in het vroege ochtendlicht, en alles wat hij draagt, inclusief het 9mm pistool dat op zijn heup hangt, ziet er net zo nieuw uit als Bobby Dulac zelf. Hij ziet de rode stationcar Second Street inrijden en kijkt fronsend naar de opgerolde krant. Hij port er met zijn zwarte, glanzende schoen tegenaan en bukt zich net ver genoeg om de indruk te wekken dat hij de koppen door het blauwe plastic heen probeert te lezen. Blijkbaar werkt die techniek niet zo goed. Nog steeds fronsend

buigt Bobby zich helemaal voorover en pakt hij de krant met een onverwachte fijngevoeligheid op, zoals een moederpoes een kleintje oppakt dat ergens anders heen gebracht moet worden. Hij houdt hem een eindje van zijn lichaam vandaan, werpt een snelle blik in beide richtingen van Sumner Street, draait zich dan vlug om en gaat het bureau weer in. Wij, nieuwsgierig geworden en geleidelijk afgedaald naar het interessante schouwspel dat door agent Dulac wordt geboden, gaan achter hem aan naar binnen.

Een grijze gang leidt langs een deur zonder opschrift en een grotendeels leeg prikbord naar metalen trappen. Er gaat een trap omlaag naar een kleine kleedkamer, douchehokjes en een schietbaan, en er gaat een trap omhoog naar een verhoorkamer en twee rijen cellen tegenover elkaar. Die cellen zijn op dit moment allemaal leeg. Ergens dichtbij staat een radiopraatshow aan. Het geluid klinkt een beetje te hard voor deze vredige ochtend.

Bobby Dulac maakt de deur zonder opschrift open en gaat, op de voet gevolgd door ons, het kantoortje in dat hij zojuist heeft verlaten. Rechts van ons staat een rij archiefkasten tegen de muur, en daarnaast zien we een geblutste houten tafel met stapels mappen en een transistorradio, de bron van het storende geluid. In de nabijgelegen studio van KDCU-AM, Uw Eigen Praatradio in Couleeland, is de amusant furieuze George Rathbun aan *Badger Barrage* begonnen, zijn populaire ochtendprogramma. Die goeie ouwe George praat veel te hard voor dit uur van de dag, maar hoe ver je de volumeknop ook terugdraait, die kerel is gewoon luidrúchtig – dat maakt deel uit van zijn aantrekkingskracht.

Midden in de muur, recht tegenover ons, bevindt zich een dichte deur met een donkere matglazen ruit waarop geschilderd is: DALE GILBERTSON, COMMANDANT VAN POLITIE. Dale zal er pas over ongeveer een halfuur zijn.

Twee metalen bureaus staan haaks op elkaar in de hoek links van ons, en achter het bureau tegenover ons zit Tom Lund, een blonde agent die ongeveer net zo oud is als zijn partner maar er niet uitziet alsof hij vijf minuten eerder als een glanzende munt is uitgestanst. Hij kijkt naar de tas die Bobby Dulac tussen twee

vingers van zijn rechterhand heeft.

‘Goed,’ zegt Lund. ‘Ja. De laatste aflevering.’

‘Dacht jij dat de Donder Vijf gewoon voor de gezelligheid bij ons kwamen? Hier. Ik wil dat verrekte ding niet lezen.’

Zonder de krant een blik waardig te keuren laat Bobby het jongste nummer van de *La Riviere Herald* snel en vlak over drie meter houten vloer zeilen. Hij doet dat met een atletische polsbeweging, draait zich dan bliksemsnel naar rechts, neemt een grote stap en brengt zich voor de houten tafel in positie, nog voordat Tom Lund de krant behendig opvangt. Bobby kijkt naar de twee namen en de gegevens die op het schoolbord aan de muur achter de tafel zijn geschreven. Hij is niet blij, Bobby Dulac. Hij ziet eruit alsof hij ieder moment van pure woede uit zijn uniform kan barsten.

George Rathbun, dik tevreden in de KDCU-studio, schreeuwt: ‘Beller, hou nou even je gemak en kijk of je wel het goeie recept hebt gekregen! Hebben we het wel over dezelfde wedstrijd? Beller...’

‘Misschien is Wendell verstandig geworden en houdt hij ermee op,’ zegt Tom Lund.

‘*Wendell*,’ zegt Bobby. Omdat Lund alleen de gladde, donkere achterkant van zijn hoofd kan zien, heeft het geen zin dat hij smalend met zijn lippen trekt, maar hij doet het toch.

‘Beller, laat me je deze ene vraag stellen, en in alle oprechtheid, ik wil dat je het me eerlijk vertelt. Heb je de wedstrijd van gisteravond écht gezien?’

‘Ik wist niet dat *Wendell* zo’n goede vriend van je was,’ zegt Bobby. ‘Ik wist niet dat je ooit zo ver zuidelijk kwam als *La Riviere*. Ik heb me jouw uitgaansleven altijd anders voorgesteld: een grote pul bier en proberen honderd punten te scoren in de Arden Bowl-A-Drome. En nou zie ik opeens dat je met krantenverslaggevers in universiteitsstadjes omgaat. Je bent zeker ook dikke mik met de Wisconsin Rat, die kerel op *KWLA*. Pik je op die manier veel meiden op?’

De beller zegt dat hij de eerste inning heeft gemist omdat hij

zijn kind moest ophalen na een speciale therapieessie in Mount Hebron, maar daarna heeft hij echt wel alles gezien.

‘Zei ik dat Wendell Green een vriend van me was?’ vraagt Tom Lund. Over Bobby’s linkerschouder kan hij de eerste namen op het schoolbord zien. Hij blijft er hulpeloos naar kijken. ‘Ik heb hem alleen maar na de Kinderling-zaak ontmoet, en hij leek me geen slechte kerel. Eigenlijk mocht ik hem wel. Eigenlijk had ik zelfs medelijden met hem. Hij wilde een interview met Hollywood doen, en Hollywood wees hem botweg af.’

Nou, natuurlijk heeft hij de extra innings gezien, zegt de ongelukkige beller, daarom weet hij dat Pokey Reese in was.

‘En wat de Wisconsin Rat betreft: ik zou hem niet herkennen als ik hem tegenkwam, en ik vind dat die zogenaamde muziek die hij draait zo ongeveer de ergste herrie is die ik in mijn hele leven heb gehoord. Hoe is die magere bleke griezels eigenlijk aan een programma gekomen? Op het radiostation van de universiteit! Wat vertelt dat jullie over ons geweldige UW-La Riviere, Bobby? Wat zegt dat over onze hele samenleving? O, dat was ik vergeten, jij bent gek op die shit.’

‘Nee, ik hou van 311 en Korn, en jij bent zo’n onbenul dat je niet eens het verschil tussen Jonathan Davis en Dee Dee Ramone weet, maar zullen we het daar nu niet over hebben?’ Langzaam draait Bobby Dulac zich om en glimlacht naar zijn collega. ‘Hou op met klieren.’ Zijn glimlach is allesbehalve vriendelijk.

‘Ben ik aan het klieren?’ Tom Lund spert zijn ogen wijd open, een toonbeeld van gekwetste onschuld. ‘Hé, was ik het die een krant door de kamer gooide? Volgens mij niet.’

‘Als je de Wisconsin Rat nooit hebt gezien, hoe weet je dan hoe hij eruitziet?’

‘Zoals ik ook weet dat hij een gekke kleur haar en een piercing in zijn neus heeft. Zoals ik ook weet dat hij dag in, dag uit een totaal versleten zwart leren jasje draagt, wat voor weer het ook is.’

Bobby wacht.

‘Dat weet ik door de manier waarop hij praat. De stemmen van mensen zitten vol informatie. Iemand zegt: het kon vandaag

weleens mooi weer worden, en dan heeft hij je zijn hele levensverhaal verteld. Wil je nog wat meer over Rattenkop weten? Hij is in geen zes, zeven jaar bij de tandarts geweest. Zijn gebit is niet om aan te zien.'

Uit het lelijke betonnen gebouw van KDCU naast de brouwerij aan Peninsula Drive komt, via de radio die Dale Gilbertson al aan het politiebureau schonk toen Tom Lund en Bobby Dulac hun uniform nog nooit aan hadden gehad, de gepatenteerde bulderstem van die goeie ouwe vrouwde George Rathbun, een stem vol enthousiaste razernij, een hartstochtelijke, allesoverheersende stem die tot honderden kilometers in de omtrek boeren aan de ontbijttafel naar hun vrouw laat glimlachen en voorbijrijdende truckers in lachen laat uitbarsten:

'Ik zweer je, beller, en dit geldt ook voor mijn vorige beller, en voor jullie allemaal die hiernaar luisteren, ik hou hártstikke veel van jullie, dat is de zuivere waarheid, ik hou van jullie zoals mijn mama van haar veldje met koolrapen hield, maar soms maken jullie me HELEMAAL GEK! God nog aan toe. Het eind van de elfde inning, twee uit! Zes-zeven, Brewers! Mannen op tweede en derde honk. Slagman richt op kort middenveld, Reese vertrekt van drie. Goeie worp, zuivere tik. Zuivere tik! EEN BLINDE HAD DAT KUNNEN ZIEN!'

'Hé, ik dacht ook dat het een goeie tik was, en ik hoorde het alleen maar op de radio,' zegt Tom Lund.

Beide mannen zijn aan het klieren, en dat weten ze.

'Sterker nog,' schreeuwt de verreweg populairste radiopraatstem van Couleeland, 'laat me eens een gewaagde uitspraak doen, jongens en meisjes, laat me eens de volgende aanbeveling doen. Laten we alle scheidsrechters in Miller Park, hé, alle scheidsrechters in de hele National League door blinden vervangen! Weet je wat, mijn vrienden? Ik garandeer jullie dat de nauwkeurigheid van de scheidsrechtersbeslissingen met zestig tot zeventig procent omhooggaat. GEEF DAT BAANTJE AAN DEGENEN DIE ER HET BESTE IN ZIJN – DE BLINDEN!'

Tom Lunds onopvallende gezicht is een en al plezier. Die

George Rathbun, man, je komt niet meer bij van het lachen. 'Kom op nou,' zegt Bobby.

Grijpend haalt Lund de opgevouwen krant uit zijn verpakking en strijkt hem glad op het bureau. Zijn gezicht wordt harder. Zonder van vorm te veranderen krijgt zijn glimlach een ijzig karakter. 'O nee. O, verdomme.'

'Wat?'

Lund produceert een vormloos gekreun en schudt zijn hoofd.

'Jezus. Ik wil het niet eens weten.' Bobby ramt zijn handen in zijn zakken, richt zich dan in volle lengte op, trekt zijn rechterhand weg en houdt hem over zijn ogen. 'Ik ben blind, ja? Maak me scheidsrechter – ik wil geen politieman meer zijn.'

Lund zegt niets.

'Is het een kop? Een kop over de volle breedte? Hoe erg is het?' Bobby trekt zijn hand van zijn ogen weg en laat hem midden in de lucht hangen.

'Nou,' zegt Lund. 'Het ziet ernaar uit dat Wendell toch niet verstandig is geworden. In ieder geval is hij niet opgehouden. Ik kan niet geloven dat ik zei dat ik die klootzak wel mocht.'

'Wakker worden,' zegt Bobby. 'Heeft niemand je ooit verteld dat politiemannen en journalisten elk aan hun eigen kant van de schutting staan?'

Tom Lunds royale romp hangt over zijn bureau. Over de breedte van zijn voorhoofd verschijnt een vouw zo diep als een litteken, en zijn vlezige wangen worden vuurrood. Hij wijst met zijn vinger naar Bobby Dulac: 'Dat is nou een van de dingen van jou waar ik me zo aan erger, Bobby. Hoe lang ben je hier nu al? Vijf, zes maanden? Dale heeft me vier jaar geleden aangenomen, en toen hij en Hollywood meneer Thornberg Kinderling de handboeien omdeden, de grootste zaak die we in misschien wel dertig jaar in dit district hebben gehad, was dat heus niet mijn werk, maar ik heb in ieder geval mijn steentje bijgedragen. Ik heb geholpen een paar van de stukjes aan elkaar te leggen.'

'Een van de stukjes,' zegt Bobby.

'Ik herinnerde Dale aan die serveerster in de Taproom, en

Dale zei het tegen Hollywood, en Hollywood praatte met het meisje, en dat was een groot, groot stuk van de puzzel. Het hielp hem om die kerel te pakken te krijgen. Dus je hoeft niet op die manier tegen me te praten.'

Op Bobby Dulacs gezicht tekent zich nu een volslagen hypothetisch berouw af. 'Sorry, Tom, ik denk dat ik een beetje opgefokt ben, en tegelijk doodmoe.' Intussen denkt hij: Dus jij ligt een paar jaar op me voor en je hebt Dale een keer dat miezerige stukje informatie gegeven, nou en, ik ben een betere smeris dan jij ooit zult worden. Hoe heldhaftig was je gisteravond trouwens?

Om kwart over elf de vorige avond waren Armand 'Beezer' St. Pierre en zijn compagnons van de Donder Vijf uit Nailhouse Row op hun motoren naar het politiebureau geronkt om te eisen dat de drie aanwezigen aldaar, die elk al achttien uur in touw waren, precies vertelden hoeveel vorderingen ze hadden geboekt in de zaak waar ze zich allemaal enorm druk om maakten. Wat deed de politie nou eigenlijk? Hoe zat het met dat derde kind, hè, hoe zat het met Irma Freneau? Hadden ze haar al gevonden? Hadden die oelewappers eigenlijk wel iets ontdekt of zaten ze alleen maar in hun neus te peuteren? 'Hebben jullie hulp nodig?' bulderde Beezer. 'Maak ons dan hulpagenten, dan zullen we jullie alle hulp geven die jullie nodig hebben, en nog meer.' Een gigant die Mouse werd genoemd, was grijnzend naar Bobby Dulac toe gelopen en was blijven lopen, jumbobuik tegen bierbuik, totdat Bobby met zijn rug tegen een archiefkast stond, waarna de gigantische Mouse vreemd genoeg had gevraagd, in een wolk van bier en marihuana, of Bobby zich ooit in de werken van een zekere Jacques Derrida had verdiept. Toen Bobby antwoordde dat hij nooit van die persoon had gehoord, zei Mouse: 'Je meent het, Sherlock,' en ging een stap opzij om naar de namen op het bord te kijken. Een half uur later werden Beezer, Mouse en hun metgezellen weggestuurd, ontevreden en niet tot hulpagent benoemd, maar toch verzoend. Dale Gilbertson zei dat hij naar huis moest om wat te slapen, maar Tom moest voor alle zekerheid op het bureau blijven. De mannen van de nachtdienst hadden allebei

een excuus bedacht om niet te hoeven komen. Bobby zei dat hij ook zou blijven, geen probleem, commandant, en daarom treffen we deze twee mannen zo vroeg in de ochtend op het bureau aan.

‘Geef eens hier,’ zegt Bobby Dulac.

Lund pakt de krant op, draait hem om en houdt hem aan Bobby voor: VISSERMAN NOG OP VRIJE VOETEN, luidt de kop boven een artikel dat drie kolommen van de linker bovenkant van de voorpagina in beslag neemt. De kolommen zijn op een lichtblauwe achtergrond afgedrukt, en een zwart kader scheidt ze van de rest van de pagina. Onder de kop staat in kleinere letters: *Politie weet nog niet wie psychopathische moordenaar is.* Daaronder staat in nog kleinere letters de auteur van het stuk vermeld: *Wendell Green, m.m.v. redacteuren.*

‘De Visserman,’ zegt Bobby. ‘Vanaf het allereerste begin heeft je vriend daarop gehamerd. De Visserman, de Visserman, de Visserman. Als ik plotseling in een vijftien meter grote aap veranderde en op gebouwen begon te bonken, zou je me dan King Kong noemen?’ Lund laat de krant zakken en glimlacht. ‘Goed,’ geeft Bobby toe. ‘Verkeerd voorbeeld. Stel dat ik een paar banken beroofde. Zou je me dan John Dillinger noemen?’

‘Nou,’ zegt Lund, en hij glimlacht nog breder. ‘Ze zeggen dat Dillingers pik zo groot was dat ze hem in een pot in het Smithsonian Institute bewaren. Dus...’

‘Lees me de eerste zin voor,’ zegt Bobby.

Tom Lund kijkt in de krant en leest: ‘Terwijl de politie van French Landing nog geen flauw idee heeft van de identiteit van de vuige dubbele moordenaar en sekskriminueel die door deze verslaggever “de Visserman” is genoemd, grijpen de grimmige spookbeelden van de angst, de wanhoop en de argwaan steeds meer om zich heen in de straten van het stadje, en van daaruit in het boerenland en de dorpen van heel het district French, en laten ze een donkere sluier over heel Couleeland neerdalen.’

‘Dat ontbrak er nog maar aan,’ zegt Bobby. ‘Je-zus!’ En in een oogwenk loopt hij door de kamer en buigt hij zich over Tom Lunds schouder om de voorpagina van de *Herald* te lezen. Zijn

hand rust op de kolf van zijn Glock, alsof hij op het punt staat een kogel door dat artikel te jagen.

‘Onze tradities van vertrouwen en onderlinge hulp, onze gewoonte om een ieder met warmte en grootmoedigheid te bejegenen (schrijft Wendell Green, geheel voor eigen rekening) worden dagelijks door die vernietigende emoties aangetast. Angst, wanhoop en argwaan zijn gif voor de ziel van alle gemeenschappen, groot of klein, want ze zetten buur tegen buur op en maken de beschaving tot een aanfluiting.

Twee kinderen zijn op afschuwelijke wijze vermoord en hun stoffelijk overschot is voor een deel geconsumeerd. Nu is een derde kind verdwenen. De achtjarige Amy St. Pierre en de zevenjarige Johnny Irkenham werden het slachtoffer van de hartstochten van een monster in menselijke gedaante. Nooit zullen zij het geluk van de tienerjaren en de voldoening van de volwassenheid kennen. Hun rouwende ouders zullen nooit de kleinkinderen kennen die ze aan hun hart gedrukt zouden hebben. De ouders van de speelgenootjes van Amy en Johnny houden hun kinderen in hun eigen veilige huizen, evenals ouders wier kinderen de slachtoffers nooit hebben gekend. Als gevolg daarvan zijn in nagenoeg alle dorpen in het district French zomerspelen en andere projecten voor kleine kinderen afgelast.

Door de verdwijning van de tienjarige Irma Freneau, zeven dagen na de dood van Amy St. Pierre en slechts drie dagen na die van Johnny Irkenham, hangt het geduld van het publiek aan een gevaarlijk dun draadje. Zoals deze correspondent al heeft gemeld, werd Merlin Graasheimer, 52 jaar oud, werkloos boerenarbeider zonder vaste woon- of verblijfplaats, dinsdagavond laat door een onbekende groep mannen in een zijstraat van Fountain aangevallen en in elkaar geslagen. Een soortgelijke gebeurtenis deed zich in de vroege uren van donderdagmorgen voor, toen Elvis Praetorious, 36 jaar oud, alleenreizend Zweeds toerist die in het Leif Eriksson-park in La Riviere lag te slapen, door drie eveneens onbekend gebleven mannen werd aangevallen. Graasheimer en Praetorious hoefden zich slechts kort onder doktersbehandeling

te stellen, maar toekomstige gevallen van eigen rechter spelen zullen bijna zeker veel ernstiger gevolgen hebben.'

Tom Lund kijkt naar de volgende alinea, waarin wordt beschreven hoe het meisje Freneau plotseling van een trottoir van Chase Street is verdwenen, en gaat dan van het bureau vandaan.

Bobby Dulac leest een tijdje zwijgend door en zegt dan: 'Je moet dit horen, Tom. Op het eind zegt hij dit:

"Wanneer zal de Visserman weer toeslaan?"

Want hij zal toeslaan, mijn vrienden, vergis je daar niet in.

En wanneer zal de politiecommandant van French Landing, Dale Gilbertson, zijn plicht doen en de burgers van dit district verlossen van de gruwelijke wreedheden van de Visserman en het begrijpelijk geweld dat het gevolg is van zijn eigen dadeloosheid?"

Bobby Dulac stampst naar het midden van de kamer. Hij is nog roder geworden. Hij ademt in en blaast dan een ontzaglijke hoeveelheid zuurstof uit. 'Weet je waar die Visserman de volgende keer misschien toeslaat?' zegt Bobby. 'Misschien wel recht in Wendell Greens dikke achterste!'

'Voor mijn part,' zegt Tom Lund. 'Dat is toch niet te geloven? "Begrijpelijk geweld". Hij zegt tegen mensen dat het prima is om iedereen in elkaar te slaan die er verdacht uitziet!'

Bobby richt zijn wijsvinger op Lund. 'Ik neem die kerel persoonlijk te grazen. Dat beloof ik je. Ik grijp hem, dood of levend.' Voor het geval Lund het nog niet helemaal heeft begrepen, voegt hij eraan toe: 'Ik persoonlijk.'

Tom Lund is zo verstandig om de woorden die in hem opkomen niet uit te spreken. Hij knikt. Zijn vinger wijst nog. Hij zegt: 'Als je daar hulp bij wilt hebben, moet je misschien met Hollywood praten. Dale had geen geluk, maar misschien krijg jij meer voor elkaar.'

Bobby wuift dat voorstel weg. 'Niet nodig. Dale en ik... en jij natuurlijk ook – dat is genoeg. Maar ik persoonlijk krijg die kerel te pakken. Dat garandeer ik je.' Hij zwijgt even. 'Trouwens, Hollywood is met pensioen gegaan toen hij hierheen kwam, of was je dat vergeten?'